

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců Mgr. Alexandra Krysla a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: S. N.
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2021, č. j. MV-24398-5/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 4. 2021, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2021, č. j. MV-

24398-5/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 9. 12. 2020, č. j. OAM-514-56/ZR-2017 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo žalobci podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušeno povolení k trvalému pobytu (výrok I.) a byla stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí a zároveň udělen výjezdní příkaz s platností 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.). K odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím ve výroku I. potvrdila výrok I. prvostupňového rozhodnutí a ve výroku II. svého rozhodnutí změnila výrok II. prvostupňového rozhodnutí tak, že se stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí žalované a uděluje se výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí žalované.

2. Ze správního spisu soud zjistil průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí žalované a které soud stručně rekapituluje následovně.
3. Prvostupňový orgán zahájil z moci úřední se žalobcem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to na základě podnětu, když obdržel od Policie ČR opis z rejstříku trestů žalobce a dále zprávu vedenou v režimu utajované informace pod č. j. V208/2020-OAM (dále jen „*Utajovaná informace*“). Řízení bylo zahájeno dne 29. 10. 2020 osobním převzetím oznámení o zahájení řízení žalobcem.
4. Prvostupňový orgán ve správním spisu zejména provedl dne 15. 10. 2020 záznam do spisu ohledně Utajované informace uchovávané odděleně, shromáždil dva trestní rozsudky a dva trestní příkazy odsuzující žalobce za trestnou činnost, provedl lustraci osoby žalobce v evidenci rejstříku trestů, lustraci žalobce, jeho manželky M. N. a dcery T. N. v evidenci cizinců s povoleným pobytem na území ČR, dále výpis z evidenční karty žadatele o azyl, včetně výsledku žalobce v souvislosti s jeho žádostí o udělení azylu, která byla zamítnuta (zamítnutí bylo potvrzeno i v rámci soudního přezkumu), výpis z obchodního rejstříku společnosti X., v níž je žalobce jednatelem a společníkem. Nakonec prvostupňový orgán vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (výzva žalobci ze dne 10. 11. 2020 a poté výzva právnímu zástupci žalobce ze dne 20. 11. 2020). Ze správního spisu též vyplývá, že právní zástupce žalobce nahlédl dne 25. 11. 2020 do správního spisu a avizoval písemné vyjádření do 10 dnů. Žádné vyjádření však posléze neučinil.
5. Prvostupňový orgán následně vydal shora uvedené prvostupňové rozhodnutí ze dne 17. 12. 2020, kterým žalobci zrušil trvalý pobyt, když dovedl naplnění zákonného důvodu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
6. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí blanketním odvoláním ze dne 29. 12. 2020, které bylo následně doplněno (až na základě výzvy prvostupňového orgánu ze dne 14. 1. 2021 k odstranění vad), a to podáním datovaným 20. 1. 2021 a doručeným 21. 1. 2021. Další doplnění učinil žalobce dne 25. 1. 2021, když předložil fotokopii rodného listu M. N., nar. X., kterou žalobce označil za svou dceru. Dne 8. 2. 2021 prvostupňový orgán odvolání žalobce předložil žalované k projednání a rozhodnutí.
7. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodla žalovaná napadeným

rozhodnutím ze dne 17. 3. 2021. Žalovaná zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvostupňového rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce odůvodnila tím, že prvostupňový orgán náležitě zjistil stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a dále že prvostupňové rozhodnutí bylo přezkoumatelné, když v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku, byly uvedeny i podklady pro jejich vydání i úvahy prvostupňového orgánu, kterými se řídil při jejich vyhodnocení. Žalovaná rovněž konstatovala, že se prvostupňový orgán v souladu s § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců přezkoumatelným způsobem zabýval posouzením zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž s jeho závěry souhlasila. Podle žalované zájem na ochraně veřejného pořádku v posuzovaném případě převážil nad právem žalobce na soukromý a rodinný život. Podle žalované následky spojené s odnětím výhod vyplývajících z nejvyššího pobytového oprávnění jsou v daném případě přiměřené, neboť negativní skutečnosti vyplývající z trestné činnosti žalobce výrazně převažují nad okolnostmi v jeho prospěch a zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu a je zcela na místě. Své závěry žalovaná podrobně odůvodnila, když bohatě citovala z judikatury správních soudů.

II.

Žaloba a její doplnění

8. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, a proto navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.
9. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí žalované je nezákonné, neboť žalovaná postupovala dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, aniž by pro toto byly splněny zákonem vymezené důvody, resp. nezhojila takový nezákonný postup prvostupňového orgánu. Podle žalobce se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolacími důvody, jež žalobce uváděl ve svém odvolání, a žalovaná tak nezhojila vady prvostupňového rozhodnutí.
10. Žalobce odkázal na své odvolání a pro rekapitulaci uvedl, že nelze mít za to, že intenzita jeho chování odpovídá intenzitě narušování veřejného pořádku závažným způsobem, což žalobce opřel o relevantní judikaturu, dle které je mj. třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Žalobce dále uváděl, že prvostupňový orgán dostatečně neodůvodnil svůj závěr o narušení veřejného pořádku, pouze jen deskriptivně vymezil trestnou činnost žalobce, aniž by se zabýval oněmi relevantními individuálními okolnostmi. Od jedné trestné činnosti uplynulo již více než 18 let, pročez nelze mít za to, že by tato činnost představovala „aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“. Zároveň připomněl, že pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ užitý v § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je nutné vykládat obdobně, tj. s obdobnou intenzitou, jako tentýž pojem užitý v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce i od další trestné činnosti uběhla již značná doba a tento své trestné činnosti vždy litoval, což je patrné i z toho, že uhradil všechny peněžité tresty. Žalobce rovněž poukázal na to, že v jeho případě nikdy nedošlo k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Svůj případ žalobce přirovnal i k případu řešenému Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014. Žalobce shrnul, že v rámci svého odvolání uvedl, jaké konkrétní okolnosti měl správní orgán zohlednit, tj. dobu, která uběhla od spáchání trestných činů, charakter a

závažnost samotné trestné činnosti, jakož i chování po právní moci odsuzujících rozsudků. V neposlední řadě žalobce namítal nedostatečné vypořádání se prvostupňového orgánu s utajovanou informací a dále to, že mu s ohledem na postup prvostupňového orgánu nebyla dána možnost plnohodnotně požívat svého práva na spravedlivý proces.

11. Žalobce dále namítal, že žalovaná sice uvedla, že důvod obsažený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců by měl směřovat do budoucna, neuvedla však, proč lze mít za to, že toto riziko směrem do budoucna je ohledně žalobce dáno. Žalovaná pouze zkratkovitě uvedla, že „*uvedená jednání odvolatele [žalobce] je třeba ve svém souhrnu považovat za závažné narušení veřejného pořádku*“. Žalobce nijak nepopíral, že jeho trestná činnost byla opakovaná, nicméně žalovaná se nikterak nevypořádala s dalšími okolnostmi, jež v rámci svého odvolání uváděl, tedy s tím, že nikdy nedošlo k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, že od jeho trestné činnosti uplynula značná doba a že vždy obratem uhradil peněžitý trest a své trestné činnosti litoval.
12. Žalovaná tak postupovala nezákonně a nepřezkoumatelně, neboť dostatečným způsobem nezduvodnila, proč je v jednání žalobce nutné spatřovat závažné narušení veřejného pořádku směrem do budoucna, a opřela tak své rozhodnutí o zrušovací důvod dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, aniž by bylo postaveno na jisto, že došlo k jeho naplnění. Podle žalobce se žalovaná nevypořádala s (v odvolání uvedenou) judikaturou ohledně intenzity jednání, které představuje závažné narušení veřejného pořádku, přičemž žalobce odkázal na své odvolání s tím, že tvrzené dopadá i na rozhodnutí žalované.
13. Druhý okruh žalobních námitek žalobce směřoval k otázce posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a do ústavně zakotveného práva dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (ve spojení s čl. 1 odst. 2 Ústavy).
14. Žalobce nejprve odkázal na své odvolání a na tam uvedené skutečnosti, kdo jsou jeho rodinní příslušníci a kdo s ním žije na společné adrese, a dále na lékařské zprávy prokazující závažné zdravotní problémy jeho manželky a na rozbor, proč by ztráta pobytového oprávnění v konečném důsledku měla obdobné důsledky jako uložení zákazu pobytu. Přitom namítl, že žalovaná přistoupila k posouzení přiměřenosti zcela formalisticky a naprosto nedostatečným způsobem. Žalobce nezpochybňoval, že správní orgán nemusí výslovně vyjmenovávat všech jedenáct kritérií obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců, ani že se poměruje tzv. něco k něčemu, ovšem je přesvědčen, že správní orgány nezohlednily ta kritéria, jež jsou pro jeho případ relevantní.
15. Podle žalobce není sporu o tom, že žalobce má na území České republiky rodinné příslušníky, kteří na území České republiky (stejně jako žalobce) žijí již velmi dlouho. To však žalovaná žádným způsobem nerefletovala. Co se týče nezletilé dcery žalobce a žádosti o stanovení lhůty pro doložení znaleckého posudku, žalobce dosud neměl potřebu své otcovství prokazovat, když pro něj byl až dosud dostatečný fakt, že žije se svou dcerou ve společné domácnosti, stará se o ni a je tedy jejím otcem, kterému ona říká „tati“. Žalovaná nezohlednila, že se žalobce o nezletilou stará, že ta s ním žije na společné adrese. Ohledně lékařských zpráv doložených v německém jazyce žalobce namítl, že správní orgány měly žalobce vyzvat k odstranění vady ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, a proto nelze žalobcem předložené důkazy týkající se zdravotního stavu jeho

manželky přejít s pouhým odkazem na jednací jazyk správního řízení. Navíc dle žalobce § 16 odst. 2 správního řádu výslovně předjímá možnost, že správní orgán znalostí cizího jazyka disponuje.

16. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem správních orgánů o neprokázání „dostatečné míry závislosti“ jeho dcery na něm, který měl za blíže nepřezkoumatelný. Judikaturu Evropského soudu pro lidská práva nelze paušalizovat a bez dalšího vztáhnout na rodinnou situaci žalobce. I v této souvislosti žalobce odkázal na odvolání a dále i na část žaloby věnující se návrhu na odkladný účinek, kde popsal, jaký zásah by s sebou jeho vycestování z České republiky do domovského státu neslo, a to jak pro něj, tak pro jeho rodinné příslušníky. Rovněž poukázal na doložená čestná prohlášení a lékařské zprávy, jež mají dokládat závažnou situaci celé rodiny, kdy manželka je značně závislá citově i materiálně na svém manželovi, a kdy žalobce je otcem dvou dcer. Žalobce opakovaně uvedl, že jeho rodina je pro něj stěžejní a že činí maximum, aby ji dostatečným způsobem zajistil. Podle žalobce správní orgány zcela rezignovaly na posouzení přiměřenosti a celé jej založily na premise, že „žalobce si za toto může sám“.
17. Podle žalobce žalovaná dále nereflektovala jeho argumenty směřující k závěru, že ztráta pobytového oprávnění s sebou nese prakticky totožné důsledky jako uložený zákaz pobytu na území. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu na str. 12 tedy žalobce označil za nadbytečný a ohledně své argumentace opět odkázal na své odvolání. Závěry žalované označil za naprostou rezignaci na posouzení přiměřenosti, kterou žalované ukládá český právní řád, a to včetně pramenů, jež plynou se závazků na poli mezinárodního práva.
18. Závěre žalobce, opět s odkazem na odvolání, poukázal na to, že by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování, a dále na všechny překážky spojené s jeho opětovným návratem do České republiky. Žalobce označil odůvodnění žalované v tomto směru za protichůdné. Podle žalobce nelze přistoupit na argument žalované, že žalobce může svou rodinu (i po opuštění území České republiky) navštěvovat.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

19. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 18. 5. 2021 navrhla, aby soud žalobu zamítl. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
20. Podle žalované žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí žalované zpochybňovala. Žalovaná je přesvědčena, že se dostatečným způsobem vypořádala s námitkami uvedenými v odvolání i s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života.
21. Žalovaná dodala, že důvodem pro zrušení pobytového oprávnění žalobce byla skutečnost, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť se dopustil opakované úmyslné trestné činnosti, jeho trestná činnost byla společensky škodlivá a opakovaně útočil proti chráněným zájmům společnosti, ve spojení s utajovanou informací v režimu „vyhrazené“ vedenou pod č. j. V208/2020-OAM. Žalovaná rovněž shledala aktuálnost hrozby ohrožení veřejného pořádku, neboť žalobce se i přes

opakovaná pravomocná rozhodnutí soudů v trestních věcech dopouštěl trestné činnosti, přičemž má ve výpise z evidence rejstříku trestů ze dne 15. 2. 2021 celkem 4 záznamy a naposledy byl pravomocně odsouzen Okresním soudem v Karlových Varech trestním příkazem ze dne 31. 7. 2020, sp. zn. 7T 41/2020, ve spojení s výše uvedenou utajovanou informací.

22. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí.

IV.

Průběh řízení a ústní jednání

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
24. S ohledem na lhůtu pro rozhodnutí soudu ve smyslu § 172 odst. 10 ve spojení s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců soud věc projednal a rozhodl přednostně.
25. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, soud konal dne 22. 6. 2021 jednání. Účastníci při jednání setrvali na své dosavadní právní argumentaci.
26. Soud při jednání provedl k důkazu prvostupňové a napadené rozhodnutí a dále Utajovanou informaci. Soud naopak neprovedl žalobcem v žalobě navrhované důkazy, a to znalecký posudek (DNA paternitní expertíza) ze dne 26. 3. 2021 zpracovaný MUDr. T. Š. (včetně příloh), žádost o přiznání odkladného účinku (nedatovaná) podepsaná od M. N., prohlášení matrikového otce a souhlas s popřením otcovství ze dne 31. 3. 2021, žádost o přiznání odkladného účinku ze dne 29. 3. 2021 podepsaná od M. N., lékařské zprávy z Universitätsklinikum Heidelberg z let 2013, 2018 a 2021 o hospitalizaci paní M. N., nar. X. (v německém jazyce), neboť tyto důkazní návrhy byly dle názoru soudu ve vztahu k posouzení důvodnosti návrhu nadbytečnými, přičemž žalobce při jednání ani netrval na jejich provedení, když uvedl, že směřovaly převážně k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

V.

Posouzení věci soudem

27. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
28. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
29. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. K otázce přezkoumatelnosti správního rozhodnutí existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, jak se podává např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020 – 34: „K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu

právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).“

30. Jak vyplynulo ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí, žalovaná (ve shodě s prvostupňovým orgánem) dospěla k závěru, že došlo k naplnění dikce § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalované je patrné, z jakých podkladů správní orgány v posuzovaném případě vycházely a jakými úvahami se řídily. Jak vyplývá z výše uvedené úvodní rekapitulace správního řízení, žalovaná a prvostupňový orgán při svém rozhodování vycházely především z trestních rozsudků a příkazů, které si v rámci správního řízení opatřily a učinily je součástí správního spisu, a dále z Utajované informace, se kterou se oba správní orgány seznámily a shodně ji považovaly za dostatečně vypovídající o tom, že žalobce na základě konkrétních tam popsanych skutkových zjištění týkajících se osoby žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a v budoucnu je možné porušování zákonů České republiky z jeho strany. Žalovaná, opět ve shodě s prvostupňovým orgánem, rovněž hodnotila dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shledala, že v tomto případě nebude dopad jejího rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Své úvahy v tomto směru v napadeném rozhodnutí žalovaná odůvodnila, když hojně odkazovala na judikaturu správních soudů. Z napadeného rozhodnutí též vyplývá, že žalovaná také reagovala na všechny podstatné odvolací námitky žalobce směřující proti prvostupňovému rozhodnutí.
31. Z těchto důvodů soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, a tudíž hodnotí žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti jako nedůvodnou.
32. Soud se dále zabýval žalobní námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud přitom vyšel v první řadě z následující právní úpravy.
33. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
34. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo*

v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

35. V projednávané věci není sporu o tom, že z ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že povolení k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky, a to (i) cizinec ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (a současně není zahájeno řízení o správním vyhoštění), a (ii) zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit. Žalovaná, ve shodě s prvostupňovým orgánem, měla za splnění obě podmínky, žalobce naopak nepovažoval za naplněnou ani jednu z těchto podmínek.

(i) Otázka naplnění podmínky závažného narušení veřejného pořádku

36. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány ve vztahu k první podmínce spatřovaly její naplnění v opakující se trestné činnosti žalobce ve spojení se skutečnostmi, které ohledně osoby žalobce vyplynuly z Utajované informace. Na základě těchto zjištění správní orgány neměly pochyb o tom, že chování a jednání žalobce představuje trvající závažné ohrožení veřejného pořádku (naopak ohrožením bezpečnosti státu správní orgány neargumentovaly).
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 Azs 222/2019-24 uvedl k posouzení otázky závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců následující: *„Pro možnost aplikovat v konkrétní věci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je nutno zabývat se v první řadě povahou jednání cizince, tedy posoudit zda toto jednání představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. např. rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146, č. 2882/2013 Sb. NSS). Je třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, které mohou mít vliv na závažnost jednání cizince a posouzení hrozby budoucího narušování veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, doba, která uplynula od jeho spáchání, apod.“* Dále pak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42 zdůraznil (s odkazem na svou dřívější judikaturu), že *„ohrožení veřejného pořádku je třeba posuzovat především ve vztahu k aktuální situaci a do budoucna“* (soud pro úplnost poznamenává, že uvedený závěr sice byl vysloven v rámci výkladu důvodu pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, při němž je třeba aplikovat čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, jež má – dle judikatury Nejvyššího správního soudu – přímý účinek, nicméně podle názoru soudu se citovaný princip uplatní i při výkladu jiných důvodů pro zrušení trvalého pobytu pro ohrožení či narušení veřejného pořádku).
38. V nálezů Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20-2 se podává, že § 87l zákona o pobytu cizinců je třeba vyložit v souladu s požadavky Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „Směrnice“). V návaznosti na to Ústavní soud učinil následující shrnující závěr: *„Lze tedy uzavřít, že podle SDEU při uplatňování Směrnice*

a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 výše citovaného rozsudku SDEU ve věci Tsakouridis). Obdobná kritéria uplatňuje i Nejvyšší správní soud např. ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců týkajícího se žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, uvádí-li, že „[k]riminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd.“ (viz bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 29/2019-33 ze dne 29. 5. 2020).“

39. Dále pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 302/2020 – 45 poukázal na to, že „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012 - 32, vyslovil závěr, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona (srov. i rozsudky soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 Azs 285/2018 - 35, či ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020 - 40).“
40. Poté, co se soud seznámil s obsahem správního spisu a odůvodněním napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí, dospěl k závěru, že správní orgány v posuzovaném případě shora popsaným požadavkům na zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti dostály.
41. Správní orgány zcela logicky vyšly ze zjištění, že žalobce byl po doby pobytu na území ČR již 4x pravomocně odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, převážně násilného charakteru. Je sice pravdou, že k prvnímu odsouzení u žalobce došlo již v roce 2003 (trestné činy útoku na veřejného činitele a výtržnictví), ovšem k druhému odsouzení (přechin ohrožení pod vlivem návykové látky spáchaný dne 13. 8. 2015) došlo v roce 2015, tedy v době ne tak časově vzdálené. Zejména ale k posledním dvěma přechinům došlo v době nedávné a v krátkém časovém úseku, když žalobce byl v roce 2019 odsouzen za přechiny vydírání, výtržnictví a nebezpečné vyhrožování spáchané v souběhu dne 13. 1. 2019 a poté v roce 2020 za přechiny výtržnictví a ublížení na zdraví spáchané v souběhu dne 2. 6. 2020. Je tudíž zřejmé, že násilná trestná činnost žalobce se nejen opakuje, ale do jisté míry i graduje, když se intervaly mezi jednotlivými skutky výrazně zkracují. I způsob provedení spáchaných přechinů (vulgární nadávky a výhrůžky smrti směřující i vůči ženě, jak plyne z trestního příkazu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 7 T 9/2019-66) svědčí o tom, že žalobce má agresivní a násilnické sklony s možným pocitem oprávněnosti řešit problémy vlastní násilnou cestou. To vše může představovat aktuální a vážné nebezpečí pro společnost, tudíž nelze souhlasit se žalobcem, že by se jednalo spíše o potyčky a pochybení drobnějšího charakteru, jak žalobce namítal ve svém odvolání, na které v žalobě hojně odkazuje. Soud se neztotožňuje ani s námitkami žalobce, který opakovaně uváděl, že se správní orgány nevypořádaly s tím, že žalobce své trestné činnosti vždy litoval, neboť z obsahu správního spisu nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce jakkoli své trestné činnosti litoval či snad že by si vzal ze svých odsouzení ponaučení (žalobce netvrdil, že

by se obětí jeho násilného chování omluvil či že by v návaznosti na svou trestnou činnost učinil jakoukoli obecně prospěšnou či charitativní činnost). Ba spíše je tomu naopak, jak je patrné z opakování násilné trestné činnosti, které se navíc v poslední době dopouští v kratších časových intervalech. Žalobcem namítanou úhradu peněžitých trestů rozhodně nelze chápat jako lítost nad svými skutky, když žalobce tím pouze předcházet přeměně peněžitého trestu na náhradní trest odnětí svobody. Neobstojí pak ani námitka žalobce, že za žádný z trestných činů nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, když tato skutečnost sama o sobě nehraje žádnou podstatnou roli, neboť i dle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu principiálně platí, že i menší intenzita jednotlivých narušení zákona nevylučuje závěr o skutečném, aktuálním a dostatečně závažném ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

42. Správní orgány se však nespokojily pouze s hodnocením žalobcových odsouzení za jím spáchanou trestnou činnost převážně násilného charakteru, ale též přihlédly k obsahu Utajované informace, kterou poté, co se s ní seznámily, vyhodnotily jako dostatečný podklad pro závěr, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a v budoucnu je možné, že ze strany žalobce bude docházet k dalšímu porušování zákonů České republiky. Správní orgány poukázaly na to, že Utajovaná informace obsahuje konkrétní skutková zjištění týkající se přímo osoby žalobce.
43. Soud se seznámil s Utajovanou informací, jak mu to ukládá ustálená judikatura, z níž lze připomenout např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019 – 33, dle kterého: *„[r]ovněž specifické je pak postavení správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit výše uvedená hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40).“*
44. Poté, co se soud seznámil s Utajovanou informací, která je vedena v režimu utajení „vyhrazené“, tak konstatuje, že se plně ztotožňuje s názorem správních orgánů, že Utajovaná informace obsahuje konkrétní skutková zjištění týkající se přímo osoby žalobce, která ve spojení s žalobcovými odsouzeními za trestnou činnost převážně násilného charakteru poskytují dostatečný podklad pro závěr, že žalobce aktuálně i do budoucna představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a pro společnost. Soud považuje informace obsažené v Utajované informaci, které se týkají přímo osoby žalobce, za věrohodné a přesvědčivé, které jsou též relevantní z hlediska závěru správních orgánů o důvodné obavě, že žalobce bude na území České republiky pokračovat v násilném chování či případně i v trestné činnosti (zpráva mj. mapuje i další případy, kdy se žalobce dopustil protiprávního jednání, příp. kdy existovalo podezření, že se dopustil násilné trestné činnosti, a to nad rámec předmětných čtyř odsouzení).
45. Soud v dané souvislosti pro úplnost uvádí, že žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014 – 47 je nepřipadný, neboť po skutkové stránce se jednalo o značně odlišný případ, přičemž kasační soud zrušil rozsudek správního soudu, jakož i rozhodnutí žalované z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované v části hodnocení zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, což se ale vždy

odvíjí od konkrétních okolností posuzovaného případu.

46. V návaznosti na výše uvedené soud ve vztahu k první podmínce pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uzavírá, že závěr žalované (a potažmo i prvostupňového orgánu) o naplnění podmínky závažného narušování veřejného pořádku má oporu v dostatečně zjištěném skutkovém stavu a je souladný jak s obsahem správního spisu, tak i relevantní judikaturou správních soudů. Soud v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu přezkoumal existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného narušení veřejného pořádku, přičemž dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl opět závažným způsobem veřejný pořádek narušit.

(ii) *Otázka naplnění podmínky přiměřenosti*

47. Žalobce dále v žalobě namítal, že žalovaná nezhojila vadu spočívající v nedostatečném posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, kterou své rozhodnutí měl zatížit prvostupňový orgán, když nesouhlasil s názorem žalované, že se prvostupňový orgán přezkoumatelným způsobem zabýval i tímto posouzením.
48. Soud považuje za potřebné nejprve vymezit základní východiska pro posuzování otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, k němuž dochází i v případech rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a kdy jsou správní orgány povinny zohlednit kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování otázky přiměřenosti zásahů do soukromého a rodinného života cizince, která řeší nejrůznější případy a situace, soud připomíná tu, která podle názoru soudu je přílehlavá na posuzovaný případ, kdy je důvodem pro zrušení pobytového oprávnění narušení veřejného pořádku.
49. Základní východisko judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39 následovně: „Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“ V rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020 – 40 pak Nejvyšší správní soud upozornil, že „na zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele je nutné v daném případě nahlížet optikou důvodů, které ke zrušení pobytového oprávnění vedly, tedy z důvodu závažného narušení veřejného pořádku.“
50. Dále pak v rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32 Nejvyšší správní soud upozornil na následující: „Také co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů (a to dokonce i ve vztahu ke správnímu vyboštění, které se ukládá v řízení zahajovaném ex offio) na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dít, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011).“
51. V posuzovaném případě je v první řadě nutné poukázat na skutečnost, že žalobce v řízení před prvostupňovým orgánem k nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života netvrdil ničeho, když se v prvostupňovém řízení vůbec nevyjádřil, a to dokonce ani poté, co se nechal právně zastoupit a co se právní zástupce žalobce seznámil

s podklady pro rozhodnutí. Přesto se prvostupňový orgán otázkou přiměřenosti ve svém rozhodnutí podrobně zabýval, přičemž na základě skutečností shromážděných ve správním spisu dospěl k závěru, že zrušení trvalého pobytu žalobce není nepřiměřené ani z hlediska dopadu do jeho soukromých a rodinných vazeb, ani z hlediska jeho délky na území, resp. z ekonomického hlediska. Zohlednil přitom mimo jiné i to, že (i) na území žije současná manželka žalobce M. N., nar. X. (povolení k trvalému pobytu získala na základě manželství s V. M., s nímž se rozvedla v r. 2008), a zletilá dcera T. N., nar. X., obě narozeny v Rusku a v ČR hlášeny na jiné adrese trvalého pobytu než žalobce, že (ii) na území přicestoval 14. 4. 2002 s cílem získat azyl, který mu nebyl udělen, že (iii) žalobce následně získal povolení k trvalému pobytu díky manželství s paní A. K., občanskou ČR (s níž se rozvedl v r. 2009), a že (iv) žalobce je jednatelem a společníkem obchodní společnosti X. (srov. str. 5 až 9 prvostupňového rozhodnutí).

52. Žalobce až v odvolacím řízení začal v obecné rovině tvrdit, že jeho dcera T. N. v současné době studuje a je žalobcem psychicky a finančně podporována, aniž by své tvrzení jakkoli doložil. Poté opět ve velmi obecné rovině namítl, že prvostupňový orgán nezohlednil, že žalobce má na území ještě jednu dceru (aniž by uvedl její jméno), se kterou žije ve společné domácnosti (aniž by to jakkoli specifikoval či doložil), přičemž avizoval, že k prokázání této skutečnosti předloží znalecký posudek. Dále pak poukázal na údajně novou skutečnost, kterou nemohl uplatnit dříve, a to že jeho manželka M. N. aktuálně podstupovala léčbu v Heidelbergu, což doložil zprávou z 22. 12. 2020 v německém jazyce s obecným komentářem, že manželka trpí závažnými zdravotními problémy. S odkazem na tyto skutečnosti žalobce namítal, že prvostupňový orgán dostatečným způsobem neposoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Následně žalobce ještě doložil odvolacímu orgánu rodný list M. N., nar. X. v K. V., v němž je jako matka uvedena manželka žalobce M. N., a jako otec pan V. M., a to společně s tvrzením, že se jedná o druhou dceru žalobce, jejíž je biologickým otcem, a současně s žádostí, aby mu bylo umožněno předložit v odvolání avizované důkazy, jakmile je bude mít k dispozici.
53. Přes vše právě uvedené žalobce v žalobě namítal, že v odvolání uvedl konkrétní skutečnosti, jež jsou známy i správnímu orgánu, tj. kdo jsou jeho rodinní příslušníci a kdo s ním žije na společné adrese, a dále že žalovaná k posouzení přiměřenosti přistoupila pouze formalisticky a naprosto nedostatečným způsobem. Až v žalobě pak žalobce začal tvrdit u své manželky nádorové onemocnění, se kterým byla léčena v letech 2013 a 2018 a nejnověji podstoupila operační zákrok v německém Heidelbergu, když byla hospitalizována v úseku 27. 1. 2021 až 3. 2. 2021. Stejně tak až v žalobě blíže popsal svůj vztah s mladší dcerou M. N., přičemž soudu doložil znalecký posudek o tom, že je jejím biologickým otcem.
54. Za právě popsanych okolností předmětného případu soud nesouhlasí s žalobcem, že by správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, ke kterému došlo rozhodnutím o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné to, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil a dále to, co vyplynulo z obsahu správního spisu, přičemž správní orgány nebyly povinny nad rámec žalobcových tvrzení a obsahu správního spisu další skutečnosti zjišťovat, resp. uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl v řízení pasivní, když v řízení před prvostupňovým orgánem netvrdil žádné mimořádné

či závažné skutečnosti, který by odůvodnily závěr o nepřiměřenosti rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. V odvolacím řízení žalobce sice již začal tvrdit závažné onemocnění manželky a existenci i druhé, nezletilé dcery, ovšem šlo o tvrzení velmi nekonkrétní a vesměs nedoložená. Podle názoru soudu žalovaná nepochybila, neboť se s těmito obecnými tvrzeními žalobce vypořádala způsobem odpovídajícím obecnosti žalobcových tvrzení. Žalovaná nepochybila ani tím, že nevyzvala žalobce dle § 37 odst. 3 správního řádu ve vztahu k žalobcem předložené lékařské zprávě v německém jazyce, neboť žalovaná k uvedené zprávě přihlédla (byť poukázala na povinnost předkládat listiny v úředním jazyce), ovšem neměla za prokázané, že žalobce je jedinou osobou, která by se musela o manželku, jež byla v termínu 27. 1. 2021 až 3. 2. 2021 hospitalizována a podstoupila operační zákrok, postarat. Soud nespatřuje pochybení žalované ani v tom, že nevyčkala se svým rozhodnutím do doby, než žalobce předloží jím avizovaný znalecký posudek ohledně určení, že je biologickým otcem M. N., neboť žalobce měl dostatečný prostor pro zajištění znaleckého posouzení, když oznámení od zahájení správního řízení žalobce převzal dne 29. 10. 2020 a odvolací orgán rozhodl až 17. 3. 2021 (argument žalobce, že dosud neměl potřebu otcovství prokazovat, neobstojí, neboť správním orgánům nelze klást k tíži, že žalobce byl liknavý s uvedením do souladu právního stavu a faktického stavu, pokud jde o otcovství jeho mladší dcery).

55. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí, stejně jako z napadeného rozhodnutí, je patrné, že správní orgány vyšly ze správných východisek pro posouzení přiměřenosti, když vážily na straně jedné veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku, veřejného zdraví a dodržování platných zákonů, a na druhé straně soukromý a rodinný život žalobce a další okolnosti v jeho prospěch. Z důvodů popsanych v předmětných správních rozhodnutích (a zrekapitulovaných soudem v tomto rozsudku) správní orgány dospěly k závěru, že v posuzovaném případě převážil zájem na ochraně veřejného pořádku nad právem žalobce na soukromý a rodinný život žalobce. Soud se s tímto závěrem správních orgánů ztotožňuje.
56. Ve shodě se správními orgány soud nemá v případě žalobce za prokázané, že by se žalobcova manželka, stejně jako jeho dvě dcery neobešly bez žalobcovy trvalé přítomnosti. Pokud jde o manželku, tak tato již měla prodělat chirurgické zákroky v letech 2013 a poté 2018, přičemž žalobce před správními orgány netvrdil (a netvrdil to ani v žalobě), že by po prodělaných zákrocích stav manželky vyžadoval žalobcovu soustavnou péči. O onemocnění žalobcovy manželky přitom nelze uvažovat jako o zcela nové skutečnosti, kterou by žalobce nemohl uplatnit před správními orgány, a to bez ohledu na to, že k poslední hospitalizaci došlo až v době po vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce ani netvrdil ani neprokázal, že by jeho manželka po prodělané hospitalizaci v lednu 2021 nebyla schopna se vrátit do plnohodnotného života a že by zůstala odkázána na péči od žalobce. Navíc je třeba zohlednit i to, že žalobcova manželka nemá své bytové oprávnění odvislé od bytového oprávnění žalobce a že má na území dvě dcery, z toho jednu plnoletou a jednu ve věku blízkém plnoletosti.
57. Ani tvrzení žalobce o citové a finanční závislosti jeho starší (již zletilé) dcery, která v dané době měla studovat (ani toto tvrzení nebylo žalobcem doloženo), není pro soud dostatečným důvodem, pro který by mělo být zrušení žalobcova trvalého pobytu shledáno nepřiměřeným. Zletilá osoba (ve věku 22 let), byť studující, musí být schopna se vypořádat s odloučením od svého otce, zvláště je-li toto odloučení důsledkem jeho

opakovaného protiprávního jednání.

58. Konečně správní orgány podle názoru soudu nepochybily ani v otázce tvrzené závislosti žalobcovy mladší dcery. V tomto směru je určující pasivita žalobce ve správním řízení, kdy až v odvolacím řízení si žalobce „vzpomněl“, že má ještě jednu dceru (kterou v prvním doplnění odvolání ani neoznačil jejím jménem) a začal argumentovat, že se podílí na její výchově a že je na žalobci závislá (aniž by ovšem tyto skutečnosti žalované jakkoli doložil). Žalovaná proto podle názoru soudu nepochybila, pokud dospěla k závěru, že nebyla prokázána dostatečná míra závislosti, přičemž v tomto směru je nepodstatné, že žalobce nakonec doložil (byť až v soudním řízení) znalecký posudek, že skutečně je biologickým otcem M. N. Soud poukazuje na to, že většina důkazů týkajících se biologického otcovství žalobce, které byly doloženy až v soudním řízení, byla pořízena až po skončení správního řízení (po vydání rozhodnutí o odvolání), přičemž žalobce netvrdil konkrétní závažné důvody, které by mu bránily v tom, aby tyto důkazy (znalecký posudek, čestné prohlášení matričního otce či čestná prohlášení manželky a mladší dcery žalobce) žalobce opatřil a doložil již ve správním řízení. Z tohoto důvodu soud tyto žalobcem navržené důkazy, stejně jako lékařské zprávy, neprovedl jako důkaz, neboť pro posouzení důvodnost žaloby byly nadbytečnými.
59. Soud na tomto místě připomíná, že obecná povinnost správních orgánů opatrovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34). Po správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ve správním řízení ani neoznačí.
60. V návaznosti na výše uvedené se soud ztotožnil se závěrem správních orgánů, že pokud v rámci posouzení přiměřenosti na pomyslné misky vah položíme na straně jedné veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku před žalobcovým protiprávním jednáním a násilným chováním a na straně druhé právo žalobce na soukromý a rodinný život, pak s ohledem na shora popsané okolnosti žalobcova případu převáží zájem na ochraně veřejného pořádku.

VI.

Rozhodnutí soudu

61. Soud uzavírá, že se v posuzovaném případě ztotožnil se správními orgány, které měly za splnění obě podmínky pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž napadené rozhodnutí žalované ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím soud má za přezkoumatelné. Žalobní námitky tudíž nebyly důvodné, a proto soud podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

62. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. června 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu